

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . δρ. 7.—

Ἑτησία φρ. χρ. 8.—

Ἑξάμηνος . . . 4.—

Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50

Τρίμηνος . . . 2.15

Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Δις συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ· ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΡΑΤΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστων λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' .— Τόμ. 12^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 7 Μαΐου 1905

Ἔτος 27^{ον}—Ἀριθ. 23

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Κατὰ τὰς ὀκτὼ τὸ πρωῒ, ἡ διάβασις τῆς σαβάνας εἶχε συντελεσθῇ καὶ οἱ ταξιδιῶται ἀπεβιβάζοντο εἰς μίαν ὄχθην σκεπασμένην μὲ δάση μεγάλα, τὰ ὅποια προεξέτεινοντο ἕως τὴν βᾶσιν τοῦ βουνοῦ, διαλαδούμενα κατόπιν πρὸς ἄλλα βουνά, τὰ ὅποια διεκρίνοντο μακρύτερα.

Ἐνθαρρυνόμενοι ἀπὸ τὴν σιωπὴν, ἡ ὁποία ἐβασίλευεν ὑπὸ τὰ δένδρα ἐκεῖνα, ἐκοιμήθησαν μερικὰς ὥρας, καὶ κατόπιν ὁ Γιαννιῆς ἐδῶκε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἐνῶ οἱ σύντροφοί του ἐκοιμῶντο, εἶχε κόψῃ ἐν μικρὸν βαμβοῦ καὶ εἶχε κατασκευάσῃ μίαν φλογέραν μῆκους πενήντα ἑκατοστομέτρων.

— Προσέχετε ποῦ πατεῖτε, εἶπε. Διότι, ἐνδεχόμενον εἶνε νὰ πατήσετε κανένα φεῖδι, καὶ νὰ σας δαγκάσῃ.

— Μά, δὲν θὰ τα προσκαλέσης κοντά σου; — ἠρώτησε ὁ Δὼν Ραφαήλ.

— "Ὅχι ἀκόμα, ἀφέντη.

Εἰσέδυσαν εἰς τὸν δάσος προχωροῦντες μὲ προφυλάξεις καὶ προσέχοντες πολὺ ποῦ ἐπατοῦσαν τὰ πόδια των. Ὑπὸ τὰ φυτὰ ἐκεῖνα δὲν ἐφαίνοντο οὔτε πίθηκοι οὔτε πτηνά, ἀλλὰ εἰς τὰ χαμόκλαδα ἐχοροπηδοῦσαν κ' ἐμᾶλλοναν μεταξὺ των ἀμφοτέρωθεν τῆς Ἀμερικῆς, ποῦ εἶνε ὡραιότατοι, μὲ πτέρυγας χρυσοειδεῖς, καὶ στολισμένοι μὲ λοφία ἀπὸ πτερὰ κινητὰ, καὶ ἔχουν χαρακτήρα ἀρκετὰ φιλόνηκον.

Ὅταν οἱ ταξιδιῶται ἐφθασαν εἰς μίαν μικρὰν ἐξαίθραν, ὁ Γιαννιῆς ἐστάθη, ἔφερε τὴν φλογέ-

ραν εἰς τὰ χεῖλη του καὶ ἐτόνισεν ἐν ἐμβατήριον ἀλλόκοτον μὲ χαυνωτικὰς καὶ πενθήμους ποικιλοφθίας.

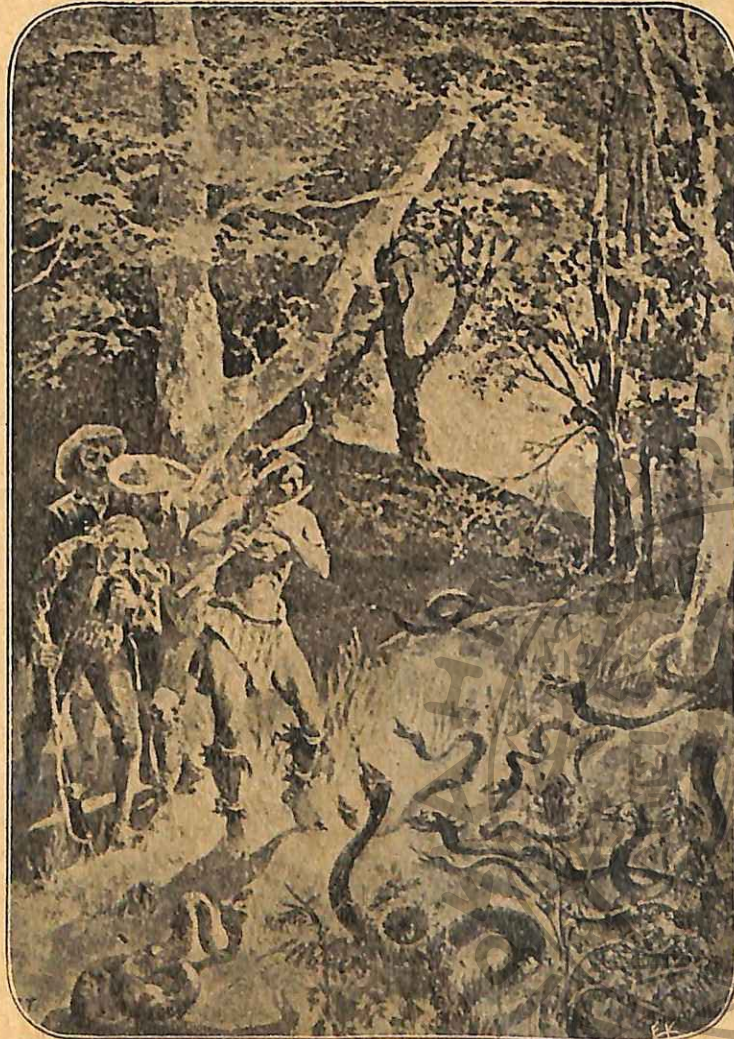
Ὁ Δὼν Ραφαήλ, ὁ Ἀλόνσος καὶ ὁ ἱατρός δὲν εἶπαν λέξιν· ἀλλὰ οἱ ἦχοι ἐκείνοι παρήγον ἐπ' αὐτῶν ἀποτελεσμα, τὸ ὅποιον ποτὲ πρὶν δὲν εἶχαν αἰσθανθῇ. Τὰ νεῦρά των στιγμὰς τινὰς ἠρεθίζοντο, καὶ κατόπιν ἐξαφνὰ ἠσύχαζαν, καὶ ἔπειτα τοὺς ἐκυρίευν ἀνεξήγητος ἔκλυσις,

— Τί παίζει αὐτὸς ὁ διαβολοῦνδός; ἔλεγεν ὁ Ἀλόνσος. — Αἰσθάνομαι μίαν κακοδιαθεσίαν, ποῦ δὲν ἔμπορῶ νὰ τὴν ἐξηγήσω.

— Φυλαχθῆτε! — ἀνεβόησεν ὁ ἱατρός.

Κάτω στὰ χαμόκλαδα, κάτω ἀπὸ τὰ ξηρὰ φύλλα τῶν γιγαντωδῶν δένδρων, ἠκούοντο ἐλαφρὰ τριξίματα. τὰ ὅποια ἐπλησίαζαν ἀργὰ—ἀργὰ. Ἐξαφνὰ, ἐφανίσθη ἓνας ὄφης, ἔπειτα δευτερός, ἔπειτα ἄλλοι δέκα, εἰκοσι, πενήντα, ἑκατόν.

Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ δάσους ἔσπευσαν νὰ ἔλθουν, ἐλκυόμενοι ἀπὸ ἐκείνην τὴν μουσικὴν, ἡ ὁποία φαίνεται τοὺς ἐγοήτευεν. Ἦρχοντο ἔρποντες οἱ οὐρουτοῦ, οἱ ἔχοντες λευκὰς ραβδώσεις, μὲ ἓνα σταυρὸν εἰς τὴν κεφαλὴν· οἱ χιθόγια, ἡ βόαι συσφιγκτήρες, μῆκους δέκα καὶ δώδεκα μέτρων, οἱ ὅποιοι εἶνε χονδροῖ ὅσον ὁ μῆρος τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' ἐντελῶς ἀβλαβεῖς, ἐξημερόνουνται μάλιστα εὐκόλως καὶ τρέφονται εἰς τὰ σπῖτια διὰ νὰ κυνηγοῦν τὰ ποντίκια· οἱ κινδυνωδέστατοι κόβρα-θίπο, οἱ ἔχοντες μῆκος τριῶν μέτρων, καὶ λεπτοὶ—σαν καλάμακια, μὲ δέρμα ὡχροπράσινον· οἱ καριάρα καὶ οἱ φέροντες τὸ περίεργον ὄνομα βοντοκέρια, —ἐρπετά, τὰ ὅποια ἀγαποῦν μανιωδῶς τὸ γάλα καὶ εἰσδύουν τὴν νύκτα εἰς τὰ καλύβας τῶν Ἰνδῶν διὰ νὰ πιλίσουν τοὺς μαστοὺς

«Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρπετὰ εἶχαν σταματήσει...» (Σελ. 178, στήλ. α'.)

των γυναικῶν ποῦ βυζαίνονται· οἱ τρομεροὶ αὐτοὶ, οἱ ὅποιοι ἔχουν μαῦρον δέρμα καὶ εἶνε τόσο φαρμακεροί, ὥστε ὁ ἄνθρωπος ποῦ θὰ δαγκάσουν μὲν προφθάνει νὰ ξεφωνίσῃ ἀπὸ τὸν πόνο καὶ πεθαίνει εἰς τὴν στιγμήν· οἱ βοθητήρια ἢ κροταλῖαι, οἱ ὅποιοι ἐρποντες κωδωνίζουσι τὰ κεράτινα κροτάλια των, ποῦ ἔχουν σχῆμα μεγάλων ταλλήρων, οἱ κυνηγοὶ ὄφεις, οἱ τολμηρότεροι ἀπὸ ὅλους, καὶ οἱ φαρμακερώτατοι κοραλλιωτοὶ ὄφεις.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρπετὰ εἶχαν σταματήσει ὁλόγυρα εἰς τὸν Γιαρουργὴν καὶ τοὺς συντρόφους του, καί, μετὰ τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, μὲ μάτια φλογώδη, ἤκουαν γοητευμένα ἐκείνην τὴν ἀλλόκοτον μουσικὴν.

Ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὁ Ἀλόνσος καὶ ὁ ἰατρός, σὰν καρφωμένοι εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τὸν τρόμον, δὲν ἔκαμναν πλέον τὴν παραμικροτέραν κίνησιν, διὰ νὰ μὴ ἰδοῦν ὁρμῶντα ἐναντίον των ἐκεῖνα τὰ τάγματα τῶν ἐρπετῶν. Ὁ Γιαρουργὴς ἀπ' ἐναντίας, ἀπαθής, ἤρεμος, ἐπαίει ἀδιακόπως τὸ ὄργανόν του, ἐξάγων ἀπὸ αὐτὸ τόνους ὁλονὴν ἡδονικωτέρους καὶ γοητευτικωτέρους δι' ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τῶν φοβερῶν ὄφειων.

Ὅταν εἶδεν ὅτι δὲν ἔβγαλλαν πλέον ἄλλοι ἀπὸ τὰ μυστηριώδη βάθη τοῦ δάσους, ἤρχισε νὰ περιπατῇ διαβαίνων ἀπὸ ἓνα στενὸν χώρον, ὅστις εἶχε μείνῃ ἐλεύθερος. Βλέπων δὲ ὅτι οἱ σύντροφοί του ἔμεναν ἀκίνητοι, τοὺς ἔκαμε μίαν ἐντονον χειρονομίαν, ἣ ὁποία ἐσήμαινε:

— Ἐλάτε, εἰδεμὴ ἔχαθήκατε!

— Πάμε! εἶπεν ὁ καλλιεργητής, ἐνῶ ἐσφόγγιζε τὸν κρῶν ἰδρώτα, ποῦ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπόν του. — Κοντὰ στὸν Γιαρουργὴν, δὲν ἔχομεν φόβον.

Ἐβάδισαν ὀπισθεν τοῦ γότος, ὁ ὁποῖος ἐπαίει διαρκῶς τὸν αὐλόν του. Ἐξαφνὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ φεῖδια ἐκινήθησαν, ἤρχισαν δὲ γοργὰ νὰ ἔρπουσι, διὰ νὰ μὴ χάσουν οὔτε ἓνα τόνον ἀπὸ τὴν μουσικὴν.

— Γιαρουργὴ! εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Τὰ φεῖδια τρέχουν ἀπὸ πίσω μας.

Ὁ Ἰνδὸς ἔκαμε νεῦμα μὲ τὸ κεφάλι ὅτι τὸ γνωρίζει, καὶ ἐξηκολούθησε νὰ προχωρῇ καὶ νὰ παίζῃ.

— Ὡ! νὰ πάρ' ἢ ὄργη! ἀνεβόησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Τί θέλει νὰ κάμῃ αὐτὸς ὁ καταραμένος Ἰνδός;

— Δὲν το ἐκαταλάβατε; εἶπεν ὁ ἰατρός. Θέλει νὰ ὀδηγήσῃ στρατὸν ἀπὸ φεῖδια ἐναντίον τῆς Μανόας. Ποῖος ἐχθρὸς θὰ τοῦ ἀνισταθῇ; Ὅλοι θὰ φύγουν τότε.

— Καὶ ὁ στρατὸς τοῦ αὐξάνει καὶ πηγαινέι, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Βλέπω καὶ ἄλλα φεῖδια ποῦ ἔρχονται ἀπὸ ἄλλα μέρη τοῦ δάσους.

— Ἄν αὐτὸς ὁ διαβολο-Ἰνδὸς κρατήσῃ τὸν ἴδιο σκοπὸν, θὰ φθάσωμεν στὴν

Μανόαν μὲ συνοδίαν ἀπὸ χιλιάδες φεῖδια.

Ὁ Γιαρουργὴς ἐβάδιζε μὲ γοργὰ βήματα διὰ μέσου τοῦ δάσους, χωρὶς ν' ἀποσπᾷ τὴν φλογέραν ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Εἶχε, φαίνεται, σιδηροῦς πνεύμονας, διότι δὲν εἶχε κουρασθῇ διόλου. Τὰ φεῖδια ἐμαζεύοντο κατόπιν του. Ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα καὶ τὰ ξηρά φύλλα ἔδωσαν διαρκῶς καὶ ἄλλα, κ' ἐπήγαιναν σφυρίζοντα νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὸ ἔρπον στράτευμα.

Κατὰ τὰς δέκα τὸ πρωῒ, ὁ Γιαρουργὴς ἐστάθη καὶ ἐτόνισε ἐν ἄλλο ἐμβατήριον πολὺ διαφορετικὸν ἀπὸ τὸ πρῶτον, ἡδονικώτερον καὶ ἀπαλότερον, μὲ μελωδίας ἀποχαυνωτικάς. Καὶ τότε συνέβη κατὰ ἀλλόκοτον. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ πεντακόσια ἢ ἑξακόσια φεῖδια ἐστάθησαν καὶ αὐτὰ, ἐκουλουριάσθησαν τὸ ἓνα μὲ τ' ἄλλο, σὰν παλαμάρια πλοίου, καὶ ἔπειτα σιγά-σιγά, ἐγαμήλωσαν τὰ κεφάλια των καὶ ἔπεσαν εἰς ὕπνον βαθύν.

— Φθάνει τώρα, — εἶπεν ὁ Ἰνδός, ἐνῶ ἐκατέβαζεν ἐπὶ τέλους τὴν φλογέραν ἀπὸ τὰ χεῖλη του — Κοιμοῦνται... ἤμποροῦμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς νὰ ξεκουρασθοῦμε καὶ νὰ φάμε λίγον.

— Κι νὰ φύγωμε πρὶν ξυπνήσουν, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. — Σοῦ ὁμολογῶ ὅτι δὲν μ' ἀρέσει διόλου τὸ ταξεῖδι μὲ τέτοιους συντρόφους.

— Ὡ! δὲν θὰ τοὺς ἀρίσμως! ἀπὴν τησεν ὁ Γιαρουργὴς· αὐτοὶ θὰ μας προσφυλάξουν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μας.

— Μά... θὰ σε ὑπακούσουν;

— Ναί, φθάνει νὰ παίζω τὴ φλογέρα, καὶ θὰ κάμουν ὅ, τι θέλω.

— Τόσον λοιπὸν ἀγαποῦν τὴν μουσικὴν;

— Ἀπειρώς, Ἀλόνσος, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Φαντάζομαι τὸν πανικὸν τῶν κατόικων τῆς Μανόας, ἅμα ἰδοῦν τοὺς δρόμους των πλημμυρισμένους ἀπὸ ἐρπετὰ.

— Θὰ εἶνε ὅπου φύγη-φύγη!

— Ἐκτὸς ἂν εὐρουν τὸ μέσον νὰ τα ἀποκρούσουν, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

Ἐκείνην τὴν στιγμήν τρομερὰ οὐρλιάσματα ἀντήχησαν μέσα στὸ δάσος, καὶ πολλὰ βέλη μαζὶ ἐσφύριζαν κ' ἐπέρασαν ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ τὰ δένδρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

ΤΟ ΕΡΠΕΤΟΝ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ

Ὁ Δὸν Ραφαήλ καὶ οἱ σύντροφοί του, ἅμα ἤκουσαν ἐκεῖνας τὰς φωνὰς καὶ εἶδαν τὰ βέλη νὰ καρφώνονται εἰς τὰ δένδρα καὶ νὰ καρφώνονται εἰς τὰ δένδρα. Οἱ πάμποιοι μὲς ἔχουν διατηρήσῃ μίαν παράδοσιν μίαν φοράν, εἰς ἄλλον τόπον μακρυόν, πέραν ἀπὸ τὰ μεγάλα βουνὰ τοῦ νοτίου, πέραν ἀπὸ ἓνα μέγαλον ποταμόν, εἴκοσι φορὲς πλατύτερον ἀπὸ τὸν Βενιτουάρι, ἤμαξ τὸ ἰσχυρὸν κράτος τῶν τέκνων τοῦ ἡλίου, τῶν Ἰνκας. Μίαν ἡμέραν, ἀπὸ τὴν θάλασσαν ὅπου δύνει ὁ ἥλιος, ἀπεβιβάσθησαν ἄνθρωποι ποῦ εἶ-

σαν τὸ δέρμα λευκὸν ὅπως ἐσύ, καὶ τὰ γένεια ὅπως ἐσύ, καὶ μὲ τὴν προδοσίαν ἐπέρασαν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου ἐκεῖνο τὸ κράτος. Οἱ πρόγονοί μας μόνον ἐσώθησαν ἀπὸ τὴν σφαγὴν κ' ἐγκατέλειψαν τὴν πατρίδα των κ' ἦλθαν νὰ κρυθθοῦν ἐδῶ. Πῶς θέλεις τώρα νὰ πιστεύω τὰς ὑποσχέσεις σου; . . . Δευκοί, φύγετε ὀπίσω εἰς τὴν σαβάναν, πάρτε τὸ μονόξυλόν σας καὶ πηγαίνετε στὴν γῆν σας, εἰδεμὴ θὰ σας πολέμησωμεν καὶ θὰ σας ἐξοντώσωμεν ὅλους! . . .

Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἠκούσθησαν οἱ πρῶτοι τόνοι τῆς φλογέρας τοῦ Γιαρουργῆ. Ἐπαίει ἐμβατήριον γοργὸν καὶ ἄγριον, τὸ ὅποιον ἔκαμνε ὅλας τὰς ἡμέρας τοῦ σώματος νὰ πάλλωνται. Τὸ στράτευμα τῶν ὄφειων ἐξύπνησεν ἀμέσως καὶ ὤρμησεν ἐμπρός, ἔρπον κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν φράκτην, ὅπου ἐστέκοντο οἱ Ἠπειρομέριοι.

(Ἐπεται συνέχεια.) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΝΙΤΣΑΣ

Δὲν τὴν παρακαλοῦν, τὴν δεσποινίδα Ἀννίτσαν, νὰ κάμῃ γρήγορα τὸ πρωῒ διὰ νὰ υπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον. Πηγαινέι μὴν της, — καὶ πηγαινέι ὅχι διότι ἀγαπᾷ τὰ γράμματα, ἀλλὰ διότι ἡ κυρία Μελομένη, ἡ διευθύντρια τοῦ ἰδιωτικοῦ παρθεναγωγείου, φροντίζει νὰ εἶνε πολὺ μικρὰ τὰ μαθήματα καὶ πολὺ μέγала τὰ διαλείμματα.

Τὰ διαλείμματα γίνονται εἰς ἓνα πολὺ ὥρατον κήπον, ὅπου ὑπάρχουν μεγάλα δένδρα καὶ παγκάκια πολὺ ἀναπαυτικά, διὰ νὰ κάθονται αἱ μικρὰ μαθήτριά της καὶ νὰ συνομιλοῦν σὰν μεγάλες κυρίες.

Ἄν ἐρωτᾷτε διὰ τὰς προόδους των, — αἱ, δὲν εἶνε καὶ τόσο προωδευμένα. Εἰς τὴν Ἱστορίαν, εἰς τὴν Γεωγραφίαν, εἰς τὴν Γραμματικὴν, αἱ γνώσεις των εἶνε ὑποφερταί, — ἰδίως εἰς τὴν Μυθολογίαν, ἢ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μάθημα ἡ Ἀννίτσα δὲν εὐχαριστεῖται παρὰ μόνον ὅταν βλέπῃ τὰς εἰκόνας τῶν θεῶν καὶ τῶν ἡρώων, εἰς τοὺς ὁποῖους προσθέτει γένεια καὶ μουστάκια, διότι τὰς εὐρίσκει ἐλλιπεῖς.

Εἰς τὴν Ἀριθμητικὴν ὅμως δὲν πηγαινέι διόλου καλὰ ἡ Ἀννίτσα. Δὲν ἐννοεῖ νὰ κοπιᾷ, διὰ νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ λύσῃ τὰ προβλήματα ποῦ της δίδουν νὰ λύσῃ.

Μίαν ἡμέραν, διὰ νὰ τὴν ἐντροπιάσῃ ὁ θεὸς της, ὁ δημοτικὸς σύμβουλος, τὴν ἐπῆρξεν εἰς τὸ ἵπποδρόμιον. Ἦτον ἐκεῖ ἓνα σκυλάκι, ποῦ ἔλυε τὰ δυσκολώτερα προβλήματα, κ' ἔγραφε περίφημα τοὺς ἀριθμούς εἰς τὴν ἄμμον τοῦ ἵπποδρομίου μὲ τὸ πόδι του.

— Βλέπεις, Ἀννίτσα, πῶς ξέρει τὴν Ἀριθμητικὴν αὐτὸ τὸ σκυλάκι; Καὶ ὁ

μὴς δὲν εἶνε ἄνθρωπος, ὅπως ἐσύ, εἶνε σκυλάκι!

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ Ἀννίτσα, τὸ βλέπω, θεῖς... Ἐρώτησέ το ὅμως Γεωγραφίαν καὶ Μυθολογίαν, νὰ δοῦμε, ξέρε; . . .

Ὁ θεός, ὁ δημοτικὸς σύμβουλος, ἔμεινε κόκκαλο. Δὲν ἤξευρε τί ν' ἀπαντήσῃ τῆς Ἀννίτσας. Καὶ τότε ἐσοφίσθη ἐν ἄλλο μέσον.

Ἐπεσέθη εἰς τὴν ἀνεψιάν του, ἂν τα κατάφερνε νὰ λύσῃ μόνη της, χωρὶς τὴν βοήθειαν κανενός, τὸ πρόβλημα ποῦ θὰ της ἔβαζεν ἡ δασκάλισσά της, νὰ της χαρίσῃ μίαν ὥραίαν κούκλαν καὶ μίαν κουζίαν.

Ἀκριβῶς τὴν ἄλλην ἡμέραν εἶχαν Ἀριθμητικὴν, καὶ ἡ κυρία Μελομένη ὑπηγόρευεν εἰς τὴν τάξιν ἓνα φοβερὸ καὶ τρομερὸ πρόβλημα, ὅπου ἐπρόκειτο δι' ἓνα ἄνθρωπον, ποῦ ἐπήγαιεν εἰς τὸ παντοπωλεῖον ν' ἀγοράσῃ ἓνα σωρὸν πράγματα, καὶ ὑστερὰ νὰ εὕρῃ πόσον κάμνουν.

Ἐλεγε τὸ πρόβλημα ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀγορασθοῦν 150 ὀκάδες πιπέρι πρὸς 85 λεπτὰ τὰ 100 δράμια, 572 σπερματέα πρὸς 1.45 τὸ πακέτο τῶν 6 σπερματέων, 50 δράμια ζάχαρι πρὸς 78.50 δραχμὰς τὸ καντάρι, 72 ὀκάδες φασόλια πρὸς 62 1/2 λεπτὰ τὴν ὀκάν, κτλ., κτλ., κτλ.

Ποῦ νὰ λύσῃ αὐτὸν τὸν γόρδιον δεσμόν ἡ Ἀννίτσα; Ἐσπάζε τὸ κεφάλι της, καὶ δὲν εὕρισκε κανένα τρόπον. Καὶ ἦτο πολὺ συλλογισμένη, καθὼς ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον μὲ τὴν Γαλλίδα της, ἣ ὁποία τῆς ἐμάθαινε τὰ γαλλικά, χωρὶς αὐτὴ νὰ γνωρίζῃ οὔτε λέξιν ἀπὸ ἑλληνικά.

Ἐξαφνὰ, καθὼς ἐπερνοῦσαν ἀπὸ ἓνα πολὺ μέγαλο παντοπωλεῖον, τῆς ἦλθε μία μεγαλοφυστάτη ἰδέα. Εἰσέρχεται ἀποφασιστικώτατα, καὶ πρὸς μεγάλην ἀπορίαν τῆς Γαλλίδος, ἣ ὁποία δὲν ἐννοεῖ τί συνέβαινε, διευθύνεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν καταστηματοῦρα.

— Τί ἀγαπᾷτε, μικρὴ μου κυρία;

— Νά, τί ἀγαπᾷ, λέγει ἡ Ἀννίτσα, καὶ ἐγγχειρίζε το πρόβλημά της εἰς τὸν παντοπώλην.

— Ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα. τὰ θέλετε; — ἐρωτᾷ ἐκπληκτος ὁ καίμενος.

— Ναί, ἀλλὰ νὰ μοῦ κάνετε πρῶτα τὸν λογαριασμόν, νὰ ἰδῶ πόσον κάμνουν.

Ὁ παντοπώλης, μ' ὅλην τὴν ἐκπληξίν του, ὑπήκουσε. Καὶ ἐνῶ οἱ ὑπάλληλοί του ἐκουβαλοῦσαν καὶ ἐζύγιαζαν βαρέλια καὶ σάκκους καὶ κιβώτια μὲ ἐμπορεύματα, αὐτὸς ἔκαμνε τὸν λογαριασμόν.

Μετ' ὀλίγον, εἰς τὸ κέντρον τοῦ καταστήματος, ἐσωρίασθησαν σὰν βουνὰ τὰ φῶνα τῆς δεσποινίδος.

— Ἐτοιμα ὅλα, μικρὴ μου κυρία, εἶπεν ὁ παντοπώλης, καὶ ἔπειτα τὸν λογαριασμόν πρὸς τὴν πελάτιδά του.

Ἡ Ἀννίτσα ἔρριψε τὸ βλέμμα εἰς τὸ

ἄθροισμα. Εἶδεν ὅτι τὸ πρόβλημά της ἦτο λυμένον. Καὶ εἶπεν ἀπαθέστατα.

— Καλὰ... βάλτε τα ἰδιαιτέρως, καὶ θὰ στείλω νὰ τα πάρω.

Κατόπιν ἐξῆλθε, μὲ ὕψος μεγαλοπρεπέστατον, καὶ ἄφισεν ὅλο τὸ παντοπωλεῖον ἐμβρόντητον, ἀπὸ τὸν διευθυντὴν ἕως τὸν τελευταῖον ὑπηρέτακον, ἐνῶ ἡ Γαλλίδα της ἔβλεπεν ὅλα αὐτὰ τὰ περίεργα, καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ υποθέσῃ, πῶς νὰ τα ἐξηγήσῃ.

Ἐθριάμβευεν ἡ Ἀννίτσα. Ἡ κούκλα καὶ ἡ κουζίνα ἦσαν κτήμα της πλέον!

Καὶ ὅμως δὲν ἦσαν ἀκόμη. Τὸ στρατηγικὸν της δὲν εἶχεν ἐπιτύχη. Ὁ παντοπώλης, ἀπὸ τὴν σαστιμάραν του, εἶχε κάμῃ λάθος ἐκατὸν-τόσες δραχμὰς εἰς τὸ πιπέρι, καὶ ἡ λύσις τοῦ προβλήματος ἦτον ἐσφαλμένη.

Ἡ ἀπελπισία τῆς Ἀννίτσας δὲν θὰ εἶχεν ὅρια, ἂν ὁ θεὸς της δὲν ἦτο τόσο καλός. Δὲν ἐκάθισε νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ἦτο ὀρθὴ ἡ ὁχὴ ἡ λύσις τοῦ προβλήματος, καὶ τῆς εἶχεν ἀγορασμένην ἀπὸ πρὶν τὴν κούκλαν καὶ τὴν κουζίαν.

Ἡ Ἀννίτσα ἐδέχθη τὰ δῶρά του, ἀλλὰ ἔκαμε καὶ εἰς τὸν αὐτὸν της καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι ποτε πλέον δὲν θὰ κατέφευγεν εἰς τὸν παντοπώλην διὰ νὰ κάμῃ τὰς λύσεις τῶν προβλημάτων της.

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΔΗΜ. Β. ΒΑΣΣΑΜΙΔΗΣ

Βραβεύθηκε

ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Λάσος Φοινίκων εἰς τὸν 77ον Διαγωνισμόν τῶν Λαίων, καὶ εἰς τὸν 82ον πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

(Ἔδ. Ἰαπωνίου 1903, σ. 275, καὶ 1904 σ. 183.)

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Και τότε έγινε μία μεγάλη και φοβερή παράτα. Πρώτα-πρώτα έπήγαινε, σαν να λέμε, ή έμπροσθοφυλακή ή το ά-νιχνευτικόν σώμα, — δηλαδή τα τέσσερα πρωτοπαλάνια, — με άλλους λόγους ο Παρδαλάκης, ο Γιαννάκης, ο Μανώλης το 'Αρκουδόπουλο, και ο 'Αγριο-καπράκος. Και καθώς έπήγαι-ναν, έπαίξανε τες καβάρδες (ή, όπως λένε σ' άλλα μέρη αυτό το παιγνίδι, την αυγατιστή), και έτραγουδούσανε μ' όλη την δύναμιν της φωνής των, ένα θραμβευτικόν τραγούδι, σαν να λέμε, επινύκειον έμβα-τήριον, που το είχε συνθέση, λέει, ο φίλος μας ο Γιαννάκης της κυρίας 'Ελεφαντίνας, προς τιμήν του Λεονταράκη.

Και το τραγούδι έλεγε:

Χά! χά! χά! και χι! χι! χι!
Λόχος, μάρε! βήμα ταχύ!
Τόπο, τόπο! να περάση
'Ο Λεονταράκης,
Πούνε μέσ' την πλάσι,
'Ηρως τεσσαρακοντάκις...

(Έδω πρέπει να σημειώσω ότι, την ώρα που ο Γιαννά-κης έμάθαινε στους άλλους το τραγούδι, ο Μήτσος, το άλλο 'Αρκουδόπουλο, ήθέλησε να τους κάμην τον έξυπνο, και είπε:

— Κοντός είναι ο Λεονταράκης; ...

γιατί «ήρως τέσσαρα... κοντάκης» και όχι «ήρως τέσσαρα... ψηλάκης»;
— Ουό, κουτέ! διέκοψεν ο 'Αλε-πουδάκης. Ψυλλάκης είναι ο Λεονταρά-κης; 'Οχι να μην είναι κουρουπάκης!
'Ολοι έγέλασαν τότε με την έξυπνά-δα του 'Αλεπουδάκη, και το τραγούδι

('Ο Γιαννάκης έλουφαξε τότε. Και είπε παρακάτω:)

Πάει ο Τζίκου-Τζέκος
'Ο καθηγητέκος,
Και δεν έχει πιά σχολή,
'Οπου μένουν νησιόκοι...

(Έδω, τρίτη διακοπή:

— Αυτό το καθηγητέκος, σαν να μην είναι πολύ σωστό, είπεν ή δεσποινίς Λύκαινα

— Τό έβαλα για να ται-ριάζη ο στίχος, απήντησεν ο Γιαννάκης.

— 'Α! έκαμαν όλοι, σαν να έθαύμαζαν την ποιητικήν τέχνην του Γιαννάκη.)

Χι! χι! χι! και χά! χά! χά!
Ζήτω! Ζήτω και ουρρά!
'Ας χαρούμε τα θεριά
Και των ζώων τα παιδιά!
'Ας χαρούμε κ' οι λύκοι!
'Εκλείσε το λύκει-
Ον του Τζίκου-Τζέκου...

(Έδω πλέον την διακοπήν, την έκαμε ο ίδιος ο Γιαννά-κης:

— Έχώρισα, είπε, την λέξιν λύκει — ον, γιατί, ξέρ-τε, έτσι χωρίζουν καμμιά φορά και οι μεγάλοι ποιηταί τους στίχους, για να τους ταιριάζουν.

— Έκαταλάβαμε... Θε-λεις δηλαδή να περάσης και συ για μέγας ποιητής! εί-πε ο Μανώλης, και του έδω-σε μια φάπα εις τ'ον παχύν σβέρκον του.

Οι άλλοι του έδωσαν και αυτοί φα-πες, δια να τον ευχαριστήσουν τάχα δια τον κόπον του. 'Ο καιρέμος ο Γιαν-νάκης τες έφαγε χωρίς να θυμώση. Δεν είχε μάλιστα καιρό να θυμώση. Διότι έπρεπε να προφθάση και το τρα-γούδι να τους μάθην, και την παράταν να διοργανώση.)

Λοιπόν, με τα «χά! χά! και χι! χι!» και τα «ουρρά» και το τραγούδι έπρο-χώρησεν ή έμπροσθοφυλακή αρκετά. Και τότε ο Γιαννάκης την άρισε κ' έπρεξε πίσω, κ' έσήκωσε το άξιο παληκάρι, τον Λεονταράκη, και τον εκάθισε εις τον ώμόν του, και τον έπήγαινε καμα-ρωμένον σ' όλα τα δρομάκια και τα μο-νοπάτια του λόγγου, ενώ γύρω-γύρω έ-τρεχαν κ' έχέρευαν κ' έπηδούσαν, κ' έχαλούσαν τον κόσμον με τες φωνές των, όλα τα ζώακια από την χαράν των, που δεν είχαν πιά σχολείον, — και πρώτη και καλύτερη έχοροπηδούσε ή φιληνάδα του Λεονταράκη, ή Φασουλίνα.

Ζήτω και του Λεονταράκη! έφώναζαν, Ζήτω τουουουου!

Αιώνια ή μνήμη του Τζίκου-Τζέκου!
Ζωή σε λόγου μααας!

(Έπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

« Τόν εκάθησε στον ώμόν του... »

έξηκολούθησεν, όχι όμως χωρίς να γί-νουν και άλλαι παρατηρήσεις εις τον ποιητήν του.)

Χι! χι! χι! και γά! γά! γά!
Ζήτω! Ζήτω και ουρρά!

(Έδω, άλλη πάλιν διακοπή:

— Τό ξέρουμε δα πως έχει ουρά! είπε ο Παρδαλάκης. Έπέταξε με ένα άνέμισμα της ουράς του όλα τα καλαμάρια από τα θρανία! ...

— 'Α! μα είσθε ανυπόφοροι! έφώ-ναξεν ο Γιαννά-κης, δεν θέλω διακοπές!

— Τι! θά μας κάνουν τον καμ-πόσο, τώρα και σύ; είπεν ο 'Α-γριοκαπράκος στον Γιαννάκη. Πρόσεχε, καιμέ-νε, γιατί το λέ-με στον Λεοντα-ράκη, και σε κά-νει σαν τον Τζί-κο-Τζέκο! ...

«Και καθώς έπήγαιναν έπαί-ζανε τες καβάρδες...»

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Έννοω, είπεν ή Ρόζα, πως δεν έ-σκεφθήκατε ακόμη ότι, έπειτα από τα τε-λευταία, δεν θα καταφέρη ή κυρία διευθύ-τρια τους γονείς σας να σας άφίσουν έδω έως τας θερινάς διακοπάς, δια να προχω-ρήσετε τάχα εις τα μαθήματά σας;

— Πολύ το φοβούμαι! απήντησεν ή Δωροθέα.

Και ήρρισε να τραβή την πλεξίδα της έπειτα επανέλαβε τα λόγια της μίς Μπάρκερ.

— 'Ω! εξάπαντος θα κυττάξη να τους πείση! είπε ή Ρόζα με πεποίθισιν. — Δέν τους τηλεγραφείτε: «Έλατε άμέ-σως»;

— Και αν άπαντήσουν « δια-τί»; — ήρώτησεν ή Δωροθέα.

— 'Α! βέβαια, απήντησεν ή Ρόζα: έσείς γνωρίζετε καλύτερα από έμέ τους ιδικούς σας: αλλά, αν δεν σας άρέση να γράψετε, άλλο δεν μένει πλέον παρά να δραπετεύσετε από 'δω μέσα, και πρέπει να βρούμε το μέσον. 'Η-θλα να 'μπορούσα νάφευγα κ' έγω μαζί σας, — γιατί έδω μέσα μόνον όσιος εμπορεί να ζήση.

— 'Οσιος; ... ήρώτησαν με άπορίαν αι άλλαι.

— Ναί! όσιος, από εκείνους τους στυλίτας, που εκάθηντο έ-πάνω σε στύλους κ' έτυραννούσαν το σώμα των... 'Ω! κορίτσια μου, αν ήτο δυνατόν να με διώ-ξουν! ...

Εκάθησαν και αι τρεΐς, κ' εκύτταζαν σιωπηλαί την φωτιάν. Και έπειτα ή Ρόζα είπεν:

— 'Αν κατορθώσωμε και μά-θωμε αν θα λείψη την Δευτέραν το βράδυ ή μίς Μπάρκερ, ή ευ-καιρία θα είναι καλή δια να φύγετε. 'Η μίς Πόρτερ θα λείψη την νύκτα, κ' έχω ένα προαίσθημα ότι και ή μίς Μπάρ-κερ, χωρίς να προειδοποιήση, θα πάη κι αυτή έξω.

— Τότε, πάει καλά! είπεν ή Δωρο-θέα ή μίς Πόρτερ είναι τόσο καλή, ω-στε είμαι ευχαριστημένη, που δεν θα πέ-ση σ' αυτήν το βάρος.

— Εκτός τούτου, εύκολα γελιέται ή μίς Σμιθ, επρόσθεσεν ή Ρόζα. 'Αν συμ-βή έτσι, κάνετε πως θα πάτε να κοιμη-θήτε ενωρίς, κ' ετοιμάζεσθε δια να πά-ρετε το τραίνο της νυκτός. Νά σας 'πώ καί τι; ... έξηκολούθησε, ταλαντεύο-μένη έμπρός και όπίσω από την πολλήν της έξαψιν. — Θά πάω να ζητήσω την έπιθυρίαν της Νάννης, της καμαριέρας. Μ' άγαπή αυτή, και είναι άρραβωνιασμένη

μ' έναν οδοντόν του σιδηροδρόμου του Λονδίνου, και φεύγει από έδω αυτόν τον μήνα, διότι θα στεφανωθούν πολύ γρή-γορα. Μού τα είπε όλα μόνη της... Πάω να την φωνάξω.

Και έξηλθε δρομαία.

Δέν είχε περάση ούτε εν λεπτόν της ώρας, όταν ήνοιξε πάλιν ή θύρα, και πα-ρουσιάσθη ή 'Αδα.

— Έδω λοιπόν είσθε; είπε. Τι ω-ραία φωτιά!

Αί δύο άδελφαι δυσηρεστήθησαν με τον έρχομόν της, διότι απέδιδον την πα-ρεκτροπήν της Μαριάννας εις την ιδικήν της έπιρροήν, και ήξευραν ότι δεν ήτο άξία έμπιστοσύνης. Δι' αυτό δεν της απήντησαν.

— Δέν είν' ανάγκη να κακίωνετε έτσι, είπεν ή Μαριάννα...

— Θέλεις τίποτε; την ήρώτησεν ή Δωροθέα.

«Έλα λοιπόν, Δωροθέα, γέλασε και σύ λιγάκι...» (Σελ. 170. στ. β').

— Ναί, θέλω ν' αγαπήσωμε, και να σας 'πώ κ' ένα μυστικό, που θα χαρήτε πολύ...

Έκαλοκάθησε κοντά στη φωτιά, και το είπε κατά πλάτος:

— 'Ακουσα την μίς Σμιθ που έλεγε της μίς Πόρτερ, πως ή μίς Μπάρκερ πρόκειται να λείψη όλην την Δευτέραν, έως την Τρίτην το πρωί, αλλά 'ς έμας δεν πρέπει να το είπουν. Και ή μίς Σμιθ είναι κάπου καλεσμένη, σε μιάν φίλης της, το βράδυ. Λοιπόν σκοπεύει να μας στεί-λη στα κρεβάτια μας ενωρίς με κάποιαν πρόφασιν, και να φύγη κι αυτή... Φαν-τασθήτε, θα είμαστε όλομύναχες έδω. Καλά που ακούουν τ' αυτιά μου καλά, είδεμ ή θα έχαναμε την ευκαιρία να δια-σκεδάσωμε λιγάκι... Τι καλά, αϊ!

— Ναί, πολύ ώρα! απήντησεν ή

Δωροθέα γεμάτη χαράν, διότι φυσικά ό-λα αυτά διηκούλυναν πολύ τα σχέδιά της.

— Έρχεσθε στην παράδοσιν; είπεν ή 'Αδα κ' έσηκώθη επάνω. Είναι εκεί ή μίς Πόρτερ, και μας έδωσε την άδεια να παίξωμε την τυφλόμυγα για να ζεστα-θούμε. Χού ού! Τι κρύο που κάνει τώ-ρα-τώρα. Έχω την ιδέα πως θα χιονίση...

Η Δωροθέα έσηκώθη και αυτή. Δεν ήξευρε με τί τρόπον να ξεφορτωθή την 'Αδα.

— Έρχεσαι και σύ, Μαριωρή; — ή-ρώτησε.

Και με τρόπον την έσκούντησεν Η Μαριωρή έννόησεν άμέσως και απήντη-σεν:

— 'Οχι... δεν έχω διαθέσιν.

Εις την θύραν των παραδόσεων ή Δω-ροθέα έστάθη.

— Πάω να φέρω και τη Ρόζα, αν θέ-λη, είπε. Αυτηνής της άρέσει το παιγνίδι.

— Λαμπρά! είπεν ή 'Αδα. Είναι νομίζω έ-πάνω και διορθώνει τα συρτάρια της. Θα πω στες άλλες να περιμέ-νουν.

Είσηλθεν εις το δω-μάτιον, κ' εκλείσε την θύραν. Και τότε έξε-τρώπωνσεν ή Ρόζα από την σκάλα της ύπη-ρεσίας, όπου έστέκετο κρυμμένη στα σκοτει-νά, κ' έγύρισεν άθορύ-βως το κλειδί της θύ-ρας εκείνου του δωμα-τίου. Ένευσε τότε εις την Δωροθέαν ν' άπο-μακρυνθή, την ήκολού-θησε δε και αυτή, και κατόπιν της ήλθεν ή Νάννη.

— Πολύ έξυπνα τα κατάφερες, Δωροθέα μου, και την ξεφορτωθήκαμε, είπεν ή Ρόζα, όταν εκάθησε κοντά στην Μα-ριωρήν.

— Αυτό είναι το χειρότερο έδω μέσα, ανεστέναξεν ή Δωροθέα: αναγκάζεται να-νείς να μεταχειρίζεται τον δόλον και την άπάτην.

— Άρισε τώρα την εύσυνετησίαν και συ για άργότερα! είπεν ή Ρόζα. — Κά-θησε, Νάννη, και άς συζητήσωμεν το ζήτημα... Η Νάννη, ξεύρετε, σάς συμ-παθεί πολύ, ώστε μην έχετε διαταγμούς...

— 'Α! αλήθεια, είπεν ή Νάννη κ' ο Τζακ το λέει πως έδω μέσα δεν είναι ζωή... Νά σας 'πώ τί έσυλλογίσθη-κα... Θά τον ιδώ αύριο, και θά τα 'πούμε για το τραίνο. Έλπίζω πως θα πάη με το τραίνο της νυκτός στο Λονδόν, είδεμ ή θ' άναθέρη σε κανένα συνάδελφον

του να φροντίσει για σ'α, και να σας πάρει είσηθρία, και τα λοιπά... Θα πάρετε μαζί σας τα πράγματά σας;

— "Όχι! πρέπει να τ' αφήσουν εδώ, εφώνησε η Ρόζα. Η μίς Μπάρκερ θα τα επιστρέψει όταν τα ζητήσουν..."

— Πρέπει όμως να τυλιχθούν καλά και να πάρουν σκεπάσματα, αν κάνει κρύο σαν απόψε, εξηκολούθησε η Νάννη. — Νά σας 'πώ... έχω φίλη μία νέα που αγαπά ένα νέο, κι 'ο νέος έχει αδελφό, κι 'ο αδελφός της δικής του νέας είναι αμαξάς, και θά του παραγγείλω να σας περιμένει με το αμάξι του εις την γωνία του δρόμου.

— Περιήγηση! είπεν η Ρόζα. Πρώτης τάξεως ιδέα, το αμάξι... Μά, δεν νομίζεις πως κτυπά το κουδούνι, Νάννη;

— "Α! όχι... δεν πιστεύω, απήντησε η Νάννη..."

— Μά, ξεύρετε! ανέκραξε τότε η Δωροθέα, σαν να της ήλθε τότε εις τον νούν αυτό. Δεν έχουμε χρήματα... τουλάχιστον δεν έχουμε άρκετά. Η Μαριωρή κ' εγώ δεν έχουμε παρά από δέκα σελλήνια ή καθεμία, οι άλλες δεν έχουν πεντάρα, και δεν πιστεύω να μας φθάσουν...

— Κ' εγώ συνήθως εξοδεύω, τι παίρνω, πριν τα λάβω, και δεν έχω παρά ένα τυχερό σελλήνι μοναγά! είπε περιλυπός η Ρόζα.

— Θα φροντίσω εγώ, είπεν η Νάννη. Λέγω του Τζακ και πληρώνει, και μάς τα στέλνεται άμα πάτε στο σπίτι σας.

— Μπορεί να μας δανείση κι 'ο αδελφός της νέας του αδελφού του νέου της νέας σου! επρόσθεσε η Ρόζα. Ωραία φράση αυτή! Θα την αναφέρω ως παράδειγμα εις το μάθημα της γραμματικής...

— Μά, αν σας πιάσουν έσας ύστερα; ηρώτησεν ένδοιάουσα η Μαριωρή.

— Εγώ, το ξεύρετε θά φύγω όπως-δήποτε, είπεν η Νάννη με γελαστόν ύφος.

— Κ' εγώ θέλω να με διώξουν, επρόσθεσε η Ρόζα. Έννοια σας, και δεν θά μας βάλουν στη φυλακή, ώστε δεν πειράζει, αν μας ανακαλύψουν...

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

[Κατά το άγγλικόν της Δος Σ. Ε. Μπουκάμ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

* Η μαμιά.—Ευλογημένη μου, δεν σου φθάνει ένα κερί να διαβάσης, παρά καις δύο;
* Ο Χρηστάκης:—Δεν καιω δύο, μαμιά, ένα ήταν και το έκοψα στη μέση...

* Εστία ή υπό του Κυριάρχου της Θαλάσσης

Είς το μάθημα της γραμματικής.

— Πόσα είναι τα πνεύματα;

— Τρία.

— Πώς τρία; Για 'πέτα!

— Το φύλλον, το δασύ, και το παιδικόν!

* Εστία ή υπό Βενιαμίν του Αεθίου

ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1. — ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ.

Νά μεταφρασθῇ εις την συνήθη γλώσσαν των διηγημάτων της «Διαπλάσεως», το κατωτέρω γαλλικόν διηγημάκι δια μικρά παιδία:

Le chat et la souris

On a donné un chat à Claudette.

Oh! le joli petit chat! Il n'est guère plus gros que mon poing, mais qu'il est gentil! Il est blanc comme la neige, avec des yeux bleus, aussi bleus que le ciel, et il porte au cou un collier de satin rose.

Oh! le joli petit chat!

Claudette l'appelle Moumoute, ce qui est un nom très gentil pour un chat

Moumoute est très sage; aussi Claudette la garde-elle dans sa chambre, le jour et la nuit. Il reste toujours à la même place sur le coin de la cheminée; Claudette le regarde de t mps en temps et elle dit «Qu'il est joli»

Un matin, en se réveillant, elle le cherche du regard.

Plus de Moumoute! Claudette saute de son lit et court à la cheminée.

Et qu'est-ce qu'elle voit? Le collier rose qui entourait le cou de Moumoute, et à côté un petit bout de queue. C'est tout ce qui reste de Moumoute!

Claudette éclate en sanglots. Sa bonne accourt. Claudette lui conte son malheur. La bonne s'écrie

— C'est la souris qui l'a mangé!

Une souris manger un chat!

C'est le monde renversé!

C'est que, je vais vous dire

Le chat de Claudette était un chat en sucre!...

2. — ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ.

Νά μεταφρασθῇ εις την συνήθη γλώσσαν των ποιημάτων της «Διαπλάσεως», είτε εμμέτρως είτε και εις πεζόν, — αλλά πάντοτε ρυθμικώς — το κατωτέρω άγγλικόν ποιημάκι:

The voice of spring

I am coming, little maiden,
With the pleasant sunshine 'la len;
With the honey for the bee;
With the blossom for the tree;
With the flower and with the leaf;
Till I come the time is brief.

I am coming, I am coming!
Hark! the little bee is humming;
See! the lark is soaring high
In the bright ant sunny sky,
And the gnats are on the wind:
Little maiden, now is Spring!

Hark! little lambs are bleating,
And the cawing rooks are meeting
In the elms — a noisy crowd;
And the birds are singing loud,
And the first white butterfly.
Id the sun goes flitting by.

Turn thy eyes to earth and heaven:
God for thee the Spring has given,
Taught the birds their melodies,
Glethed the earth, and cleared the skies,
For thy pleasure or thy food —
Pour thy soul in gratitude.

Κοινοί όροι και των δύο Διαγωνισμών.

Είμπορούν να λάθουν μέρος εις αυτούς, είτε εις τους δύο είτε μόνον εις τον ένα, — όλοι οι συνδρομηταί της Διαπλάσεως, και από τα αδελφια των μόνον όσα έχουν ψευδώνυμον.

Κάθε μεταφράσις πρέπει να είναι γραμμένη χωριστά, εις χωριστόν φύλλον χαρτί, (όχι και αι δύο μαζί), με το όνομα και το ψευδώνυμον του διαγωνιζομένου.

Δέχομαι μεταφράσεις μέχρι 15 Ιουνίου. Βραβεία θάπονενθουν τα όρισμένα δια τους Μικρούς Διαγωνισμούς, τα όποια βλέπετε εις τον Όδηγόν του Συνδρομητού (φύλλον 1-2 σελ. 12.) Κεφ. Ε' § 3.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΔΙΓ' ΑΠ' ΟΔΑ

— Εγώ γνωρίζω πάντοτε από το πρωί τι καιρός θά είναι όλην την ήμεραν έως το βράδυ, — έλεγεν ένας απόστρατος ναυτικός.

— Πώς; πώς; — τον ήρώτησαν.

— Απλούστατον πράγμα. Το πρωί αναβλίνω εις την ταράτσαν μου, και κυτάζω δλόγυρα τον όρίζοντα και τον ούρα νόν. Απο το συννεφάκι που θά ιδώ, εκλέγω το μικρότερον προσηλόνω εις αυτό τα βλέμματα αρκετά λεπτά της ώρας: αν το συννεφάκι μικραίνει και βχθυμδόν χάνεται, είμαι βέβαιος ότι ο καιρός θά είναι λαμπρός. Αν όμως μεγαλύνει, πέρνω το αδιόδορόν μου και την όμπρέλλαν μου.

Και ο λόγος; τούτου είναι απλούστατος. Όταν η ατμόσφαιρα είναι φορτωμένη με ηλεκτρισμόν, αποτέλεσμα του όποιου είναι η βροχή, τα μεγαλύτερα σύννεφα έλκουν τα μικρά και διαρκώς μεγαλόνουν και κυρίζουν, έως ότου παραφρτωθούν με νερό και άρχισουν να το ρίπτουν κάτω. Όταν όμως ο ατμοσφαιρικός ήλεκτριςμός διαλύεται και χάνεται, τα μεγάλα σύννεφα κομματιάζονται και αυτά, και βχθυμδόν διαλύονται και χάνονται.

Ο έλεφας έχει περισσότερους μύς εις μόνην την προδοσκήδα του, παρά οιοδήποτε άλλο ζώον εις όλον το σώμα του. Κατά τον φυσιολογικόν Κυβίερον, έχει υπέρ των 40,000, ενώ όμως οι μέτροι άνθρωποι σώματος είναι μόνον 527. Αι χιλιάδες δε έκείναι των μυών έχουν άπειρον εύκαμψίαν και συνδέονται μεταξύ των κατά τρόπον τοιοούτον, ώστε η προδοσκήδς θδνεται να εκτελέση θαυμασίως λεπτοτάτας κινήσεις.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ο έν Αλεξανδρεία νεοσύστατος Σύλλογος «Απόλλων» ενέγραψε την υπό της Ωραίας Δευκάδος εις τον φύλλον συσταθείσαν πτωχών κόρην. Τα συγχαρητήριά μου, διότι εκσκήφη ναρχίση πds υπέρ της Διαπλάσεως ενεργείας του δια πράξεως ευεργετικής, άξιας παντός επαινού και μιμήσεως.

Έλαβα και τας πασχάλινες ευχετηρίους κάρτας του Παρηγόριου Αγγέλου, του Σ. Σταματιάδη (τι μεγάλη κάρτα!) του Δημητρίου Πόλλα και του Αιδοδού της Φλωρεντίας, του όποιου η θαυμασία κάρτα είναι σχηματισμένη από φυσικά άνθη της Ιερουσαλήμ. Τους εύχαριστώ όλους από καρδιάς.

Δεν πιστεύω να σε άδικησα, Κυρίαρχε της Θαλάσσης, εις τον Διαγωνισμόν των Άσκήσεων. Σε κατέταξα εις την Άνωτέραν Τάξιν, διότι δεν είχες σημειώση την ηλικίαν σου πουθενά (το χειρόγραφόν σου είναι έδω και είμπορείς να το ιδής). Δεν σου έσημείωσα δε μόνον 2 Άσκήσεις όπως λέγεις, αλλά 8+2 δηλαδή 8 δημοσιευσίμους, και 2 πολύ καλός. Και των 8 σου έδημοσίευσα τρείς, ενώ άλλων έδημοσίευσαν μόνον δύο. Όποτε δεν πρέπει να παρπονήσαι. Έχεις άλλως τε καιρόν να διακριθής περισσότερον εις τους προσεχείς Διαγωνισμούς. Αυτό από σε εξαρτάται...

Ο Ναυαγός της Κυνδίας [ΕΕ], πριν κοινηθή το Πάσχα, έστειλε όλα τα Μικρά Μυστικά που έχρεωστούσε και εκήχησε συγγώρησιν δια την βραδυτητα. Να ένα καλό παιδί, αν μάλιστα αυτή ήτο η μόνη του άμαρτία!

Έχω υπ' όψει μου, Όχρον Αμάραντον [ΕΕ], δύο θαυμασίως ώραιάς επιστολάς σου. Πολύ με συνεκίνησεν η διήγησις της Μ. Παρασκευής. Και αι μικραί ύδρογραφαί, με τας όποιας στολίζεις το κόμψόν χαρτί σου, πάντοτε χαριτωμένα.

Ξεύρετε διατί άργεί να μου γράψη η Όρειοχάλκινη Κόρη [ΕΕ]; «Πιάνο άπ' έδω, γαλλικά άπ' εκεί, ρωσικά, ελληνικά, γερμανικά, και εκείνο το κατηραμένο εργόχειρο, το όποιον της έρεθίζει όλον τον νευρικόν της σύστημα, — δεν την άφινουν ελευθέραν να κρατή τακτικήν αλληλογραφίαν με τας αγαπητάς της φίλας.» Άλλ' έγω πρέπει να είμαι ευχαριστημένη, που ύστερ από τόσα μαθήματα, μ' ένθυμείται κάπου-κάπου.

Βεβαίως άποσπασμα Ντ' [ΕΕ] δια την ώραιαν επιστολήν με το ποιηματάκι, εις όλους μου τους Διαγωνισμούς είμπορούν να λαμβάνουν μέρος και ταδελφία των συνδρομητών μου, — αλλά όσα έχουν ψευδώνυμον.

Παρατηρώ, Αριάδνη [ΕΕ], ότι μολονότι εγεννήθης εις το Παρίσι και η πρώτη σου γλώσσα ήτο η γαλλική, και μόλις προ δύο ετών ήρισες ελληνικά, εν τούτοις τα γράφεις ώραιότατα. Κάπου-κάπου βλέπω κανένα λάθος εις τον τόνον (αντί όείας πι χ: βάσεις περισπωμένην,) αλλά να είσαι βεβαία ότι κάμνεις πολύ λιγώτερα λάθη από άλλους που εγεννήθησαν εις την Ελλάδα και σπουδάζουν τα ελληνικά χρόνια και χρόνια...

Το πιστεύω, Ιδιότροπη Σανθούλα [Ε], ότι αν σου άρέσει διόλου η αντίγραφη και ότι η γραφή σου Π. Πνεύματος ήτο άπλή σύμπτωση. Υπάρχει χειρότερον πράγμα παρά να οίεσται ότι κανείς έννν έργασται; Και πώς θά υπέθετα ότι υπέπεσε εις τέτοιο λάθος ένα τόσο καλό κοριτσάκι, σαν έσε;

Τακτικώτερα, συχνότερα από όλους τους φίλους μου, ξεύρετε ποιος μου γράφει; Ο Όδρος του Μονοσπάρτου [ΕΕ]. Σήμερον π χ: έχω εμπρός μου τρείς επιστολάς του. Άλλά και το Υπερ Πατρίδος [ΕΕ], του όποιου έχω άλλας τρείς, δεν πηγαίνει, βλέπετε, όπισω.

Περί των λυπηρών σκηνών, αι όποιαι συνέβησαν εις το Στάδιον την ήμεραν των Σχολικών Αγώνων, Καταλαβαδύει [ΕΕ], ο Φαίδων δεν σκοπεύει να γράψη τίποτε. Και δι' αυτό άκριβώς αυτήν την έβδομάδα άπέφυγε να σας γράψη. Κη'ις αίματος βάφρυσαν την ειρηνικήν κοίτην του Σταδίου, δεν ήτο θέμα να τον έμπνεύση.. Εύτυχώς, είναι από τας κηλιδασπούς εξαλείφονται.

Ωραίας επιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξής: Οκύποις Άχιλλεύς [ΕΕΕ], Έλατον του Αίνου [ΕΕΕ], Μελαχο-

(Αι ήθεια, που έν λυπήθηκα δια την καταγγελίαν του, αλλά έγινε κατόπιν έορτής!) Έπειτα από αυτούς τους δύο, έρχεται ο Θαλάσσιος Άήρ [ΕΕΕ] και... οι άμέτρητοι που μου γράφουν άπαξ της έβδομάδος.

Και η μέν άπάντησις σου, Κίτρινο Ντόμινο, έλήφθη εγκαίρως, διότι ήλγαι ώρα μετά την λήξιν της προθεσμίας δεν είναι λόγος... καλαθιού. Άλλά την φωτογραφίαν σου άκόμη την περιμένω. Τι συμβαίνει; Δεν φαντάζεσαι πόσον άνυπομονούν να σε γνωρίσουν οι φίλοι μου;

Δύο μόνον συνδρομητάς έχω εκεί, Φίλη των Ζώων [ΕΕ]. Όποτε αν άπεράσεις να λάβης μέρος εις τον Διαγωνισμόν του ξεπαθώματος, έχουσα και την ήμερονικήν βοήθειαν του Πατρός σου, δεν άμείβω δτι θάνεδεικνύσσο κορυφαία. Και έχεις καιρόν μέχρι τέλους Νοεμβρίου!

Από της ήμέρας της έγγραφής μου, — μου γράφει ο Κοκκινόσκουφης [ΕΕ], — έχω ένα αίσθημα, μίαν ήδονήν γλυκείαν, πόσον γλυκείαν δεν είξέρτε!... Είναι το αίσθημα ότι θά σχετισθώ με τους συνδρομητάς σου, τους όποιους χωρίς να γνωρίζω, αγαπώ ως αδελφία μου. Και άληθάς, μήπως δεν είμθα όιοι αδελφοί; Δεν έχομεν όλα την αυτήν μητέρα, — την Έλλάδα; Έν Εύγενή λόγια!

Τον αριθμόν των Εύσήμερων σου, Τατιάνα, είμπορείς να τον εύρης μόνος σου, έρευνών τα φυλλάδια. Είπα και άλλως ότι το εκτός Διαγωνισμού λογαριάζεται εις το Άθρόν. Π: χ αν έλαβε κανείς Β' Βραβεϊόν εις ένα Διαγωνισμόν Λύσεων και εις τον κατόπι θά έλάμβανε Γ' Βραβεϊόν, άλλ' έτέθη εκτός Διαγωνισμού (ως λαβών ήδη Β'), — εις το Άθρόν θά λογαρίσση εν Β' και εν Γ' Βραβεϊόν.

Χειμώνανθον, [ΕΕ] δια την ώραιαν επιστολήν. Παραπάνω που άνέφερα τους τακτικώτερους εις την Άλληλογραφίαν μας, έέχασα να σε κατατάξω μεταξύ των πρώτων, και πλάτ-πλάτ με τον αγαπητόν μας Δικέφαλον Αέτόν.

Απορούσα χ' εγώ, Μαρις Παρθένος, που έπέρασαν τρείς μήνες χωρίς να μου γράψης. Άλλά ποτέ δεν έφανταζόμην ότι σ' έμποδίζουν χιονίστρες. Βλέπω ότι συ τες βγάεις πολύ άσχημα... Άς είναι: ιδού το μαγιόνερο και... περασμένα ξεχασμένα.

Φίλε Βασίλειε Π. Κόκη, είπε εις το Άκροθίνιον ότι έλαβα την επιστολήν του και εύχαρίστως θά το συστήσω: αλλά πρέπει να μου γράψης το όνομά του.

Σανθή Φοίβη [Ε], σ' εύχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις, καθώς και την μητέρα σου, την παλαιάν μου φίλην, η όποία με τόσο ήγλην με διαβάσει άκόμη και τώρα. Είς το ζήτημα του Α. τ. Δ. δεν θά επανέλθω. Άς το άκούση και η φίλη μου Μυροβόλος Χαραυή [ΕΕ], την όποιαν ευχαρίστως δια την λαμπράν της επιστολήν, η Δούκισσα των Σαλώνων [ΕΕ], καθώς και όλοι όσοι μου γράφουν περί αυτού.

Η επιστολή σου, Χρυσά Αίών [ΕΕ], μ' εύχαρίστησε πολύ. Πότε είπα «έντυπον ταινίαν» δια τα Μικρά Μυστικά; είπα μόνον ότι είμπορείτε να τα ίστέτε ως έντυπα έντός φακέλου άνοιχτού η υπό ταινίαν, και τότε πληρώνετε μόνον 5 λεπτά εις το Ταχυδρομείον. Τα ταχυδρομικά της άποστολής των χρημάτων του ξεπαθώματος θα πληρώσης μεν έι ίδιον, αλλά το δάρον θά σε αποζημιώση με το παραπάνω.

Περί των λυπηρών σκηνών, αι όποιαι συνέβησαν εις το Στάδιον την ήμεραν των Σχολικών Αγώνων, Καταλαβαδύει [ΕΕ], ο Φαίδων δεν σκοπεύει να γράψη τίποτε. Και δι' αυτό άκριβώς αυτήν την έβδομάδα άπέφυγε να σας γράψη. Κη'ις αίματος βάφρυσαν την ειρηνικήν κοίτην του Σταδίου, δεν ήτο θέμα να τον έμπνεύση.. Εύτυχώς, είναι από τας κηλιδασπούς εξαλείφονται.

Ωραίας επιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξής: Οκύποις Άχιλλεύς [ΕΕΕ], Έλατον του Αίνου [ΕΕΕ], Μελαχο-

λικός Έρμητης [ΕΕ], Αποικος Κερκ ραϊός [ΕΕ], Σημαία του Φωτός [Ε], Θαλάσσιος Άφρός [Ε], Μιμόζα [ΕΕ], Κόκκινον Κρίνον [ΕΕΕ], Αντώνιος Μ. Τ. [ΕΕ], Άγκυρα της Σωτηρίας [ΕΕ], Κυρία Σκαρφαλόστρα [Ε], Μίς Δόγκαν [Ε], Ναυτοπούλα του Μεσολογίου [ΕΕΕ] και Φοβί της Χίου [ΕΕΕ].

Έγκρίνουσα τα ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χαράς εις την Άλληλογραφίαν και εις τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους: Ξεντενυμένον Πηλιορείτην (Π. Ε.) Βονιέφαλον (Π. Δ. Π. αυτό εξέλεξα) Φορνίριχο Σκουλήκι (Τ. Δ. εύχαρίστω πολύ δι' όσα γράφεις) Άγριοτριαντάφυλλον (Σ. Π. το προτιμωμένον δεν ήτο έλεύθερον) Ρεμβάζουσαν Όθρα-νολάτριά (★★★) και Χρυσούν Στάχυν (Θ. Β.)

Ο φίλος μου Ε. Κ. άδίκως παραπονείται ότι εις την έγκρισίν μου τους νέους μου φίλους: καί τ' αρχικά του. Ταρχικά τα σημειώνω πάντοτε, εκτός όταν έχω ρη-ήν παραγγείλαν να μη τα σημειώσω. Τον παρακαλώ λοιπόν να κρατήση το ψευδώνυμον που του έδωσα, και δεν πειράζει αν το έμάντευσαν μερικοί συμπαήταί του.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν νάνταλλάξουν. η Μεγάλη Έλλάς με την Νύμφην της Προποντίδος και Όπτασίαν του Παραδείσου — ο Μαραμένος Μενεξές με τον Άγγελον της Αγάπης, Χρυσούν Κάλικα, Χρυσούν Αίωνα, Χρυσούν Αστέρα και Αέθρα του Ζαπτείου — η Χαρά των Γονέων με την Κόρην του Διός, Ηλεκτρικόν Κώδωνα, Περαιτήν Βαρκούλιαν, Άνθος της Αγνότιος, Τρεμοσβύοντια Αυγερινόν και Σημαίαν του Φωτός — η Περαιτή Έλτις με το Στέμμα της Έλλάδος, Ασπίδα της Αθηνάς. Νεαρόν Ηλεκτρολόγον, Άγγελον της Χαράς και Χιακόν Φάρον — η Όχρδ Άκίς με τον Ρομαντικόν Κονηρόν, Μενελλί, Ταπεινόν Γιασεμί, Νοητήν Ρ. μφαίαν και Ασπίδα της Αθηνάς — η Παιδική Χαρά με τον Αίμιμον Γελοιοποιόν, Χειμώνανθον, Κόκκινον Κρίνον, Ξεντενυμένον Ναύτην και Μή με λησμονεί — η Γλωσσοκοπάνα με τον Πύργον της Πέτρας, Ηλεκτρικόν Κώδωνα, Όχρον Αμάραντον, Σανθήν Φοίβην και Αέθρα του Ζαπτείου — ο Κρίνος του Άγγελου με την Έσρινην Έσπέραν, Θεταλομάγνην, Ασπίδα Παρθένου, Μενελλί και Μικράν Βολιολοπούλιαν — το Όνειρον Θερινής Νυκτός με την Κίτρινην Μάσκαν, Κόρην του Αιθέρος, Ιδιότροπον Σανθούλιαν, Νηρηίδα των Αγάφων και Θεοσαλικόν Ρόδον — το Άνθος των Χειμώνων με το Χειμώνανθον, Άνθος Έλπίδος, Λατίαν και Ρέαν Σιλβίαν — ο Καταλαβαδύς με το Ταπεινόν Γιασεμί, Μικρόν Λέβδιον και Λουλούδι της Καρδιάς — ο Όλυμπιονίκης με την Ρομαντικήν Ακνήν, Κίτρινην Μάσκαν, Διονυσιάδα Πηγήν, Κίτρινο Ντόμινο και Γαλήν της Άγκυρας — η Σανθή Φοίβη με το Στέμμα της Έλλάδος, Φίλην των Ζώων, Νηρηίδα του Ηπειού και Αέθρα του Πηλίου — η Εύμοιλις με το Ρόδον της Α-νατολής, Κυρίαν Σκαρφαλόστραν και Μαραμένον Μενεξές — το Φέλιμα του Κόματος με την Έλληνικήν Νήσον, Άνασσαν Έλλάδα, Στέμμα της Έλλάδος, Έλληνόπαϊδα και Δόξαν της Έλλάδος — το Όχρον Αμάραντον με τον Μάοινα της Έλευθερίας, Έλαφρόν Άέρα, Ψαρι της Ήρας, Όνειρον Θερινής Νυκτός και Φλογερίαν, Άντρια του Σουλίου — η Όρειοχάλκινη Κόρη με την Άνέλιαντον Χαράν, Μελαγχολικόν Έρμητην, Ρέαν Σιλβίαν, Ξεντενυμένον Έλληνόπουλο και Νευροσασιστον — η Ψυχή της Αέρον με το Υπερ Πατρίδος, Νοσταλγούσαν Αεθλίαν, Μαγευμένην Άκροθαλασσούν και Σθενελαίδην.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: **Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα** ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὠραιότητα ἐπιστολῆν· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) **Βενιαμὶν τὸν Δέσφιν** (ἔχει καλῶς) **Ἡγεμόνα τοῦ Φωτός** ([Ε], ὁ ὅποιος ἐταξίδευε καὶ δι' αὐτὸ ἀργησε νὰ μου γράψῃ) **Βοῶπιν Ἡραν** (τὰ φυλλάδια στέλλονται τακτικώτατα· ἐκείνην τὴν ἑβδομάδα δὲν ἔλαβες, διότι τὴν ἐπομένην ἐξεδόθη διπλὸν)· **Μαῦρην Χιόνα** (ποῦ ἔτρεψε τὸ χεράκι της ὅταν ἔγραψε τὴν ἀπάντησίν της, διότι εἶνε ἡ πρώτη φορά ποὺ ἀπαντᾷ εἰς Κυριακὴν!) **Δρὺν τοῦ Κάμπου** (εὐχαριστῶ) **Μυστηριώδη Φύσιν** (τὰ ἔαβα) **Βυζαντινὸ Ἀηδὸν** ([ΕΕ], σήμερον δημοσιεύω τὰς προτάσεις σου, τὰς ὁποίας βλέπω πρώτην φοράν· ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 16ον· μὴ ἀμφισβᾶλλῃς περὶ τῆς ἀγάπης μου· ἀργῶ κάποτε, ἀλλὰ ποτὲ δὲν λησμονῶ) **Χρυσόπτερον Ἀγγελον** (ἔστειλα βεβαίως, εἰς γραμματόσημα εἰς τὸν Πίνακα ποὺ ἄρχισα νὰ δημοσιεύω, βλέπεις ὅτι τὰς προθεσμίας τῶν Διαγωνισμῶν) **Ταπεινὴν Κόρην** (ναὶ· ἡ περὶ τῆς ἐρωτᾶς εἶνε συνδρομητρία εὐχαριστῶ πολύ)· **Θερινὸν Οὐρανὸν** (ἐὰν δὲν εἶδες τὰς προτάσεις σου, νὰ μοῦ τὰς ἐκασταστῇς· τετράδι' ἔστειλα μετ' ἐμοῦ δὲν κάνει, ἐπὶ ροδοχρόου χάρτον οὐτὲ ἔξαφνα πέρνειν τὸ Α' Βραβεῖον καὶ ἡ κάρτα σου δὲν φωτογραφεῖται διὰ νὰ δημοσιευθῇ· τότε τί γίνεται;) **Δίχρωμον Φούξιν** (τὸ ἔστειλα ἐκ νέου· δὲν ὑπάρχει ἀμφισβόλια ὅτι ἐκρατήθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον σας)· **Νοσταλγοῦσαν Δεσφίαν** ([Ε] χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ γράφεις)· **Ἀμύμητον Γελωτοποιὸν** ([ΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου ὠραία· καὶ τὸ ποιημάτιόν σου εἰς τὴν Ὑδραν με κατενθουσίασε)· **Ἄνθος τῶν Δειμώνων** (ἔστειλα· [Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν)· **Ἰαπότην τοῦ Βυζαντίου** (ἀνεκοίνωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὅποιος ἠγχαριστήθη πολὺ)· **Θετταλὸν Καλλιτέχνην** (ἔχει καλῶς· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές)· **Ὁραίαν Ἀμαζόνα** ([Ε] εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ μ' ἐνθυμήθηκες· οἱ τόμοι τοῦ 1899 καὶ τοῦ 1901, οἱ περιεχόμενα αὐτὰ τὰ μυθιστορήματα, τιμῶνται ἕκαστος δρ. 7)· **Τρεμοσβύνοντα Αὐγερινὸν** ([Ε] ποῦ ἤθελε νὰ μου γράψῃ πρὸ πολλοῦ, ἀλλὰ ποῦ νὰ εὐρὴν καιρὸν μετὰ τὰ ταξιδία! αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές)· **Δάσος Φοινίκων** (ἡ... Δ. Φ. ὅπως ἔγραψε καὶ ὁ μακαρίτης Μαυροδιδάχης)· **Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς** (ἔχει καλῶς· ἀλλὰ τὰ ὄρια δὲν εἶνε διόλου στενὰ· εἶνε ὅτι χρειάζεται δι' ἕνα τέτοιο διήγημα)· **Αἴλιον Ἀριστείδην** (δὲν τοὺς ἀφίνεις!)· **Παῖδι τῆς Καρδίας, Μαρουσίαν** (ἔστειλα)· **Φίλημα τοῦ Κύματος** ([ΕΕ] κατενθουσιασμένον μετ' τὴν 18ην Κυριακὴν)· **Ἀλυσιτελὸν Φοινίκα** (ἐνεγράφη καὶ ἐσημειώθη εἰς τὸ ἑσπασθὲν σου· εὐχαριστῶ πολὺ)· **Ναύαρχον Τόγγο** (στεῖλε τὰς ἀμέσως πρὶν δημοσιευθῶν τὴν ἄλλην σου ἄπορίαν δὲν ἐνόησα· τί ἐμποδίζει νὰ στέλλῃς Ἀσκήσεις καὶ συνάμα νὰ λύῃς;)· **Χαροῦμένην Καρδοῦλαν** ([Ε] εὐχαριστῶ πολὺ)· **Παγοδόμον** (δὲν τὸ ξεύρεις... περίμενε!)· **Κάκιαν** ([Ε] χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινε καλὰ ἡ Παλλάς· νὰ μοῦ τὴν φιλήσῃς)· **Αἰμύλιον Β.** ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν)· **Συριανὴν Ἀκτὴν** (αἱ ἀσκήσεις ποῦ μοῦ ἔστειλες εἶνε διὰ τὸν Διαγωνισμὸν; σ' ἐρωτῶ διότι εἶνε ὀλίγαι· ἂν εἰμπορῆς, στείλε πλήρη συλλογὴν· καιρὸν ἔχεις)· **Ἀνάμνησιν τῆς Καρύστου** ([ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν· ἔλαβα καὶ τὴν βραχεῖαν καὶ εἶδα... ὅτι ἐσπενες παντοῦ, βλέπεις, χρειάζεται ὑπομονή!)· **Υψηλάντην** (ἔχει καλῶς)· **Ουδένα** (λάθος καὶ δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ)· **Ἰππόλυτον Στεφανηφόρον** (τὰ συλλυπητήριά μου διὰ τὸ θάνατον τῆς θείας σου)· **Παῖδι τοῦ Ψηλορείτου, Νεαρόν** (ἔμπροσθεν τοῦ ἰσπότην! αὐτὸ θέλω καὶ ἐγώ)· **Κῆμα τῆς Μεσογείων** (ἔστειλα)· **Λάμπιν τοῦ Ἠλίου** (ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ 22ον φύλλον)· **Ὀλυσίαν Παραδείσιον, Μαγεμένην Ἀκροθαλασσὴν κτλ.**
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Μαΐου, ἀπάντησά σοι εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — **Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος.** λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ἐ. ἔ.)
2. — **Διαγωνισμὸς Λύσεων,** λήγει τὴν 31 Ἰουλίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 18ον φύλλον ἐ. ἔ.)
3. — **Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς,** λήγει τὴν 15 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 17ον φύλλον ἐ. ἔ.)
4. — **Διαγωνισμὸς Καλλιγραφίας,** λήγει τὴν 15 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 17ον φύλλον ἐ. ἔ.)
5. — **Δεκάτη Ἐνάτη Κυριακή,** λήγει τὴν 30 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 19-20ον φύλλον.)
6. — **Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων,** διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1905, λήγει τὴν 10 Ἰουνίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 22ον φύλλον.)
7. — **Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ καὶ**
8. — **Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ** (ἴδε σημερινὸν φύλ.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Ἰουνίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράψω τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ ἱερῷ μας εἰς φακέλλον, ὃν ἵκαστος περιεχί 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

254. Συλλαβογράψος.

Ἀντωνυμία καὶ μέλος
Ἐπίστανε φίλα
Καὶ Μάντιν εἰς τὸ τέλος
Ἐκάμαν μ' εὐκολία.

255. Ἀνιγμὰ.

Πόλις ἀρχαία τὸ ἀρσενικόν μου
Μέλος ἔσθ' ὅσῳ τὸ θηλυκόν μου.

256. Γωνία.

+ ★ ★ ★ ★ ★ = Κράτος εὐρώπ.
★ + ★ ★ ★ ★ ★ = Θαλασσινόν.
★ ★ + ★ ★ ★ ★ ★ = Ἐπάγγελμα.
★ ★ + ★ ★ ★ ★ ★ = Πόλις Ἰταλική.
★ ★ + ★ ★ ★ ★ ★ = Πόλις ἑλληνική.
★ + ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀντωνυμία.
+ ★ ★ ★ ★ ★ = Νῆσος ἑλληνική.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ὄνομα ἀστέρος.

257. Ρόμβος.

Λ
★ Λ ★
★ ★ ★
★ ★ ★ ★
Λ Α Μ Α Χ Ο Σ
★ ★ ★ ★
★ Ο ★
Σ

258. Ἐπιγραφή.

Ο Ε Ε Ι Χ
Ω Ν Ν Α Ω
Τ Κ Α Ο Α
Κ Τ Ο Ε Υ
Τ Ω

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἀνωτέρω ἐπιγραφῆς.

59-261. **Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα πτηνῶν.**

1. — Μέγας ραψῶδης ὑπῆρξεν ὁ Ὀμηρος.
2. — Μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσέτω.
3. — Ὁ γύψ, ὁ πετεινός, ἡ ὄρνις, δὲν εἶνε ἐκ τῶν ζητουμένων.

262. **Φωνηεντογράψος μετ' Ἀκροστιχίδος**

Τῇ παρεμβολῇ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεν-

τος, ὁσαυδὴποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου, εἰς τὰ κάτωθι συμπλέγματα συμφώνων, ὧν ἡ τάξις δύναται νὰλλαγῇ, σχηματίσων ἐξ λέξεων, ὧν τὰρχικὰ νὰποτελοῦν κύριον ὄνομα:

οηλοδμ-μοθ-ροβμ-ροββ-ρο-ρο

263. **Ἀκροστιχίς, Φωνηεντογράψος καὶ Μεσοστιχίς.**

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντογράψος ὡς ἑξῆς,

★-★-★-★-★-★-★-★

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις· τὰ δὲ μεσαῖα γράμματα ἀρχαῖον γινώσκων:

1. Ἀρχαία βασιλίσσα δυστυχῆς. 2. Γαλακτερόν. 3. Δάκτυλος. 4. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 5. Ἀγγεῖον. 6. Ἀρχαῖον πλοῖον. 7. Μέρος τοῦ κόλπου. 8. Ἀρχαία πόλις. 9. Ἐπίθετον ἐπὶ οὐρανῷ.

264. **Γρίφος παραστατικός.**

Ἀρχων λαοῦ. — Ἄνθος. — Σύνδεσμος δυνητικός. — Μέτρον βάρους. — Πρόθεσις με ἀπόστροφον. — Ἀριθμός. — Ὅρος νήσου. — Γράμμα. — Βασιλεὺς τοῦ Ἄδου.

265. **Γρίφος Γαλλικός.**

Σῶα-γε-πολύ-αἰών-βυός-δν-ὄρᾱ.

[Γινώσκαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβεύσεως Συλλογῆς τοῦ ΖΟΥΡΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ]

266. **Μαγικὴ Εἰκὼν.**

— Ἀς πάψῃ πιά αὐτὸ τὸ βιολί ποῦ μ' ἐδαιμόνισε!... Μὰ ποῖός τὸ παίζει; Ποῦ εἶνε;!

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 19

145. Μυσία (μῖ, σῖ, α.) — 146. Βίας - βόας. — 147. Ἡ περιστερὰ κομίζουσα κλάδον ἐλαίας εἰς τὴν Κιβωτόν.

148. Υ

Ε Α Ρ

Μ Η Κ Ω Ν

Ι Α Ι Α Σ

Κ Ρ Α Ν Δ Ι Α

Κ Ο Ρ Θ Ι Ο Ν

Μ Α Ρ Δ Ο Ν Ι Ο Σ

Ε Υ Ρ Υ Σ Θ Ε Υ Σ

149. **Παιδεία ἀνθρώπου** δευτέρου ἡλίου. — 150-153. 1. Ὁ μὴ ῥὸς εἶνε μέλος τοῦ σώματος. 2. Ἡ εἰς γεννὰ κόρον. 3. Τὸ σῖγμα εἶνε γράμμα. 4. Κρίνει φίλους ὁ χρόνος. — 154. Μασσεναί (θυΜΑΣΑΙ ΝΑΙ...) — 155. ΦΙΛΙΠΠΙΟΣ (Φώκη, Κίμων, Χελιδών, Παρτίσιος, Ἀγύπτιος, Θερωπύλαι, Πιπτακός, Βρασιδάς). — 156. Τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώπων, δύνατά εἰσι παρὰ τῷ Θεῷ. — 157. Ἡ ὑπομονὴ εἶνε μέγα ἀστέρισμα (Ἰ ὑπὸ μῶν - εἰ - νε μέγα πρὸς τερήμα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάκια πανταχόθεν. — **Φίλημα τοῦ Κύματος**, Poste-restante Anglaise, Galata, Constantinople. (Ε, 50)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάκια· προτιμῶ τοποθεσίας. — **Stylianios Costalias**, rue Attarine, Alexandrie. (Ε, 51)